

Filipeni - comentarii H. Smith

Studiul diferitelor epistole arata ca fiecare dintre acestea a fost scrisa cu un scop special, astfel ca Dumnezeu, in intelepciunea si in bunatatea Sa, a avut grija deplina pentru zidirea credinciosului in adevar si pentru calauzirea lui in toate imprejurarile si in orice timp.

In Epistola catre Romani avem adevaruri care il asaza pe cel credincios pe temelii marelui Evangheliei. Epistolele catre Corinteni ne instruiesc in rinduiala adunarii. Epistolele catre Efeseni si Coloseni prezinta sfaturile date de Dumnezeu si doctrinele privitoare la Hristos si la Biserica.

In Epistola catre Filipeni intilnim nu atat o desfasurare categorica de doctrina, cit mai ales o frumoasa prezentare a experientei crestine adevarate. Credinciosii nu sint priviti ca fiind asezati impreuna in locurile ceresti in Hristos, ca in Efeseni, ci calatorind prin lume, uitind lucrurile lasate in urma si alergind catre Isus Hristos, spre slava. Ea ne reda experienta unuia care duce aceasta calatorie in puterea data de Duhul lui Isus Hristos (1.19). Este de observat ca ceea ce se desfasoara in fata noastra nu este in mod necesar EXPERIENTA CRESTINILOR. Stim ca se poate ca nici pe departe sa nu ajungem la adevarata experienta crestina. Cu toate acestea, nu este vorba de o experienta limitata la un apostol, ci posibila oricarui credincios prin puterea Duhului. Poate datorita acestui motiv, apostolul nu vorbeste despre sine ca despre un apostol, ci scrie ca despre un slujitor al lui Isus Hristos.

Epistola a fost inspirata de simtamintul de partasie pe care acesti filipeni sfinti il aveau fata de apostolul Pavel, simtamint manifestat la acea vreme prin darul pe care l-au trimis ca sa-l ajute in nevoile sale. Aceasta partasie practica aratata fata de apostol pe cind acesta se afla in lanturi, a fost pentru el marturia unei stari spirituale bune a lor, caci erau unii care-l parasisera si se departasera de el in timp ce se afla in inchisoare.

(versetele 3-6) Aceasta conditie spirituala fericita a inspirat lauda si rugaciunea apostolului cu privire la ei. Noi putem multumi lui Dumnezeu pentru o persoana sau alta care ne aduce aminte de harul lui Dumnezeu manifestat in ocazii particulare; dar cu privire la acesti sfinti, apostolul putea spune: „Multumesc Dumnezeului meu pentru toata amintirea pe care o am despre voi". Mai mult, ne putem ruga pentru o persoana sau alta, desi cind si cind — poate — cu tristete, din pricina vietii pline de incurcaturi pe care o arata; dar pentru acesti sfinti, apostolul a putut sa se roage „cu bucurie". Pe deasupra, conditia spirituala a acestor sfinti i-a dat apostolului o mare incredere ca El, care a inceput o buna lucrare in ei, o va duce la capat pina in ziua lui Isus Hristos.

(versetele 7-8) Mai mult, apostolul se simtea indreptatit in aceasta incredere, intrucit era clar ca ei il aveau in inima lor („Ma aveti in inima voastra" este o varianta buna). Aceasta era dovedita de faptul ca lor nu le era rusine sa fie partasi cu apostolul, atat in lanturile sale, cit si in apararea lui pentru Evanghelie. Avind partasie cu el in incercarile sale, aveau de asemenea sa se bucure de harul special care s-a ingrijit de el. Aceasta dragoste era reciproca; caci daca ei il aveau pe apostol in inimile lor, dinspre partea lui, el tinjea dupa ei toti in Isus Hristos. Nu era numai o simpla dragoste

umana ce raspunde bunatatii, ci o dragoste divina, dragostea care doreste apropierea celui iubit, dragostea lui Isus Hristos.

(versetele 9-11) Rugindu-se pentru ei, apostolul doreste ca aceasta dragoste care se manifestase intr-un fel atit de binecuvintat fata de el, sa poata creste tot mai mult, aratindu-se in cunoastere si in orice pricepere; caci, reamintim ca, in lucrurile divine, inteligenta spirituala izvoraste din dragoste. Inima legata de Hristos este aceea care va afla gindul lui Hristos — nu o simpla cunoastere a literei Scripturii, ci inteligenta in semnificatia ei spirituala. Cu aceasta inteligenta data de Dumnezeu, vom fi capabili sa deosebim lucrurile cele mai alese. Comparativ, este usor sa condamni lucruri care sint gresite. Acest fapt este intr-o mare masura posibil pentru omul natural; dar a deosebi lucruri care sint moral alese, solicita discernamint spiritual. Cu cit sintem mai mult legati in dragoste de Hristos, cu atit mai superioara va fi inteligenta spirituala care ne va permite sa facem lucrul bun, in modul corect, la momentul potrivit, in orice imprejurare. Deosebind lucrurile alese si actionind dintr-o motivatie aflata sub semnul puritatii, nu vom oferi pricina de poticnire „nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu" (1 Corinteni 10.32). Vom fi astfel pastrati fara sa ne poticnim, pina in ziua lui Hristos.

Pe deasupra, ca si sfintii din Filipi, nu numai ca vom fi feriti de cadere, prin care dam prilej de poticnire, dar vom si aduce roade prin Isus Hristos, spre lauda lui Dumnezeu. Stim ca numai atita timp cit vom ramine in Hristos, vom purta roade care se manifesta prin calitatile frumoase vazute in Hristos ca Om; si daca aducem roade, lucrul acesta va fi pentru slava Tatalui si o marturie pentru oameni ca sintem ucenici ai lui Isus Hristos (Ioan 14.48).

(versetele 12-14) Apoi, apostolul face aluzie la imprejurarile speciale carora a trebuit sa le faca fata, atit de deprimante pentru el si care ar putea fi socotite ca un obstacol in calea raspindirii Evangheliei. Totusi, Pavel priveste orice imprejurare prin perspectiva lui Hristos. El se afla in singuratatea unei inchisori si aparent toate prilejurile de a predica Evanghelia se sfirsisera, iar lucrarea lui publica se incheiase. Dar el ar fi dorit ca sfintii sa cunoasca faptul ca aceste imprejurari aparent nefavorabile s-au rasfrint in propria lui binecuvintare si in inaintarea Evangheliei. Cu privire la el insusi, departe de a fi descurajat pentru ca era in lanturi, se putea bucura, caci era evident ca lanturile sale erau Hristos. Nu era deprimat de nici un gind ca ar fi fost intemnitat pentru vreun rau faptuit, ci se bucura ca fusese socotit vrednic sa sufere pentru Hristos.

In spiritul Evangheliei, lanturile sale devenisera o ocazie de a ajunge la oamenii cei mai suspusi, tot asa cum sfintii stiau ca pe cind fusese cu ei in Filipi, a putut canta laude, aruncat fiind in inchisoarea dinauntru si ca atunci lanturile sale au devenit ocazia pentru a ajunge la pacatosii din clasa sociala cea mai de jos. Butucii, temnita si intunericul din miez de noapte, toate s-au rasfrint in inaintarea Evangheliei.

Pe deasupra, impotrivirea lumii fata de Hristos si fata de Evanghelia, aratata prin intemnitarea apostolului neamurilor, devenise prilejul pentru a stirni pe unii care in mod natural ar fi fost timizi, sa paseasca inainte si sa propovaduiasca plini de indrazneala si de curaj, Cuvintul lui Dumnezeu.

(*versetele 15-18*) Dar erau vinii care predicau cu motive nefaste. Impinsi de invidie si cu o dorinta rautacioasa de a adauga necazuri apostolului, foloseau astfel prilejul inchiderii lui pentru a cauta sa se preamareasca pe ei insisi prin predicarea Evangheliei. Avindu-L pe Hristos inaintea lui si nepreocupandu-se cu sine, Pavel se putea bucura ca Hristos era propovaduit. El putea sa lase pe Domnul ca la timpul si in felul Lui, El insusi sa Se ocupe de imboldurile necurate, de modul gresit si de metodele firii pacatoase de care s-ar fi putut servi predicatorul; dar pentru faptul ca Hristos era predicat, el se putea bucura.

(*versetul 19*). Apostolul putea sa se bucure, stiind ca VESTIREA LUI HRISTOS, fie de catre sine insusi, de catre frati cu buna credinta sau de catre cei care predicau cu ganduri desarte, impreuna cu rugaciunile sfintilor si prin ajutorul Duhului lui Isus Hristos, se va intoarce spre eliberarea sa completa de sub orice putere a lui Satan. Sa ne aducem aminte ca oricit de mare ar fi nevoia noastra, in Duhul Sfint se afla un ajutor deosebit de mare si care neincetat vine in intimpinarea ei. Daca ne intemeiem pe acest ajutor, vom descoperi ca furia oamenilor, invidia celor care predica din ganduri desarte, impotrivirea unor oameni si dusmania lui Satan nu vor avea putere asupra noastra.

(*versetul 20*) Apostolul arata clar caracterul mintuirii pe care o avea in fata lui. Evident, el nu se gindeste la mintuirea sufletului, care depinde in intregime de ceea ce a facut Hristos. Aceasta a fost pentru noi totdeauna rezolvata si sub nici o forma nu mai depindea de ceva ce ar fi putut sa faca el sau de rugaciunile sfintilor; nici chiar noi nu mai puteam adauga ceva la prezentul ajutor al Duhului. Pe deasupra, Pavel nu se gindeste la eliberarea din inchisoare si in acest sens, la a fi eliberat din imprejurarile care il incercau. Mintuirea pe care o are inaintea lui este in mod sigur eliberarea completa de tot ceea ce, in viata sau in moarte, L-ar impiedica pe Hristos sa fie preamarit in trupul sau. Hristos umplea inima apostolului, iar asteptarea lui serioasa si nadejdea lui erau ca va fi pazit de orice l-ar fi facut sa se rusineze de marturia lui Hristos si ca va putea depune marturie cu toata indrazneala pentru Hristos, incit fie prin viata, fie prin moarte sa-L slaveasca pe El.

(*versetul 21*) Aceasta il conduce pe apostol sa afirme ca Hristos era unicul scop ce statea inaintea lui, izvorul si sensul a tot ce facea, astfel incit poate spune: „Pentru mine a trai este Hristos si a muri este un castig”. In acest verset, toata calatoria noastra prin aceasta lume este insumata in an-tonimele „a trai” si „a muri”. Este o binecuvantare sa vezi impreuna cu Pavel ca atat viata cit si moartea se leaga in Hristos. Daca traia, era PENTRU HRISTOS; daca murea, insemna ca va fi CU HRISTOS. Faptul ca il avea pe Hristos ca unic scop al vietii sale, l-a sustinut prin toate imprejurarile schimbatoare ale vremii si nu numai ca a smuls mortii spaimile pe care le are, dar a facut moartea mult mai buna decit traiul intr-o lume in care Hristos este absent. Aceasta este intr-adevar experienta crestina autentica, posibila tuturor credinciosilor. Dar, vai, sintem nevoiti sa marturisim cit de putin este ea cunoscuta in masura in care apostolul a trait-o. Cum puteau cei care in zilele apostolului il predicau pe Hristos din duh de cearta (1.15), umblind dupa foloasele lor (2.21) sau gindindu-se la lucrurile pamintesti (3.19), sa cunoasca ceva din aceasta autentica experienta crestina? Sa ne intrebam propriile inimii cit de departe am mers, multumindu-ne doar sa gustam ocazional o astfel de binecuvantare ca aceea de a trai exclusiv pentru Hristos. Pentru Pavel, aceasta era experienta constanta a sufletului sau. Nu numai ca Hristos era in viata lui, dar spune: „Pentru mine, A TRAI este Hristos”. Una este ca Hristos sa fie viata noastra — orice credincios poate spune aceasta — si alta este sa traim viata pe care o avem in Hristos. Este oare Hristos singurul tel ce ne sta inainte,

care ne antreneaza zi de zi, motivatia a tot ce gandim, spunem sau facem?

(*versetele 22-26*) Apostolul vorbeste despre propria experienta si de aceea spune in mod repetat „eu”. Precum am vazut anterior, ca poate spune „pentru mine, a trai este Hristos”, el poate adauga de asemenea: „Dar daca mai traiesc in trup, ca sa lucrez cu roade, face sa traiesc”. Intr-adevar, merita sa traiesti daca Hristos este obiectul vietii tale. Cu toate acestea, in ceea ce-l privea, era cu mult mai bine sa se mute ca sa fie cu Hristos. Oricum, gandindu-se la Hristos, la interesele Lui si la binecuvintarea poporului Lui, el simtea ca era nevoie sa ramina si sa traiasca in continuare cu sfintii pe pamint. Cu aceasta incredintare, el stia ca va fi lasat aici spre binecuvintarea si bucuria sfintilor si ca ei se vor bucura in Domnul datorita ingaduintei primite de a-i vizita din nou.

(*versetele 27-30*) Intre timp, apostolul doreste ca ei sa se poarte intr-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos — un cuvint patrunzator pentru noi toti, caci avem firea cea pacatoasa in noi si, fara harul lui Dumnezeu, ea ne poate antrena intr-o purtare nu doar mai prejos decit cea vrednica de un crestin, ci cu mult mai prejos decit purtarea unui om de treaba din lume, cum intr-adevar a fost cazul cu unii care il predicau pe Hristos din invidie si din duh de cearta. Pentru ca sfintii acestia sa umble intr-un chip vrednic, el doreste sa ramina tari in fata oricarui potrivnic, raminind IN ACELASI DUH, astfel incit CU UN SUFLET sa lupte impreuna pentru „credinta Evangheliei”. Marea dorinta a lui Satan este sa-i abata pe sfinti de la adevar. „A ramine tare” in lupta impreuna pentru credinta poate atrage suferinta. Dar sa nu ne ingrozim la gindul ca vreo suferinta prin care am putea fi chemati sa trecem ar insemna distrugerea tuturor nadejdilor noastre. In realitate, daca suferim pentru Hristos, aceasta se va rasfringe in mintuirea de toate cursele vrajmasului, curse prin care el cauta sa ne indeparteze de la „credinta Evangheliei”. Sa primim totdeauna suferintele pentru Hristos ca pe o onoare data celor ce cred in El. Apostolul era un exemplu pentru o astfel de lupta si suferinta, iar ei il vazusera deja pe cind se afla cu ei la Filipi. Samuel Rutherford, pe timpul sau, putea sa spuna: „Cauza lui Hristos, chiar si cu crucea, este mai buna decit coroana regelui. Sa sufar pentru Hristos este ghirlanda mea cu flori”.

La sfirsitul primului capitol ni se aminteste ca nu ne este dat numai sa credem in Hristos, ci „sa si suferim pentru El”. Daca Hristos a trebuit sa intilneasca adversarul in calea Sa prin aceasta lume, putem fi siguri ca si pentru noi, cei credinciosi, cu cit vom exprima mai mult caracterul lui Hristos, cu atit impotrivirea dusmanului va fi mai mare. Trebuie apoi sa fim pregatiti pentru lupta ca si sfintii din Filipi, care marcati de atit de mult har din partea lui Hristos, s-au vazut, chiar pentru motivul acesta, confruntati cu multi dusmani.

Din acest capitol aflam mai departe ca Cel Rau cauta sa strice marturia lor pentru Hristos nu numai prin adversari din afara, dar si prin stirnirea conflictelor in interiorul cercului crestin. In primele doua versete, apostolul ne aduce inainte acest pericol grav. In al doilea rind, aflam, din versetele 3 si 4 ca unitatea in mijlocul poporului lui Dumnezeu poate fi mentinuta numai de aceia care au un duh smerit. In al treilea rind, pentru ca acest spirit smerit sa ia nastere, ochii nostri sint indreptati spre Hristos ca model de har al smereniei, asa cum ni se face cunoscut in versetele 12-16. In final, capitolul se incheie aducind inaintea noastra trei exemple de sfinti ale caror vietii erau conturate dupa Modelul perfect si astfel erau marcate de smerenia care se uita pe sine in grija pentru altii (versetele 17-30).

(*versetele 1-2*) Apostolul stia cu bucurie ca prin devotamentul si bunatatea acestor sfinti fata de el, in toate incercarile lui, gustase mingierile care se gasesc in partasia cu Hristos si cu ai Sai. El fusese mingiiat de dragostea lor si de partasia ce curgea din inimile lor, legate prin Duhul de Hristos si interesele Lui. El cunoscuse inca odata indurarea lui Hristos, prin sfinti, privitoare la unul care se afla in strimtorare (1.14). Toate aceste dovezi ale devotamentului lor, ii prilejuiau o mare bucurie. Cu toate acestea el vede cum dusmanul cauta sa le strice marturia unitara pentru Hristos, stirnind conflicte in mijlocul lor; iata de ce avea sa spuna: „... faceti-mi bucuria deplina si aveti o simtire, o dragoste, un suflet si un gind!” Cu mare delicatete, apostolul se refera la aceasta lipsa de unitate, desi simtea in mod evident seriozitatea pe care o aducea cu sine faptul acesta, caci face patru aluzii la ea de-a lungul epistolei sale. El deja ii indemnase pe acesti sfinti sa „ramina tari IN ACELASI DUH SI CU UN SUFLET” (1.27). Aici ii indeamna sa aiba „O SIMTIRE”. In capitolul al treilea el spune „SA UMBLAM LA FEL” (3.16), iar in capitolul de incheiere gasim un indemn catre doua surori „sa fie CU UN GIND in Domnul” (4.2).

(*versetele 3-4*) Manifestind o consideratie sensibila pentru simtamintele lor referitoare la aceasta slabiciune din mijlocul lor, el continua sa le arate ca acesteia i se poate face fata numai de catre cei care cultiva smerenia. Astfel, el ne previne impotriva oricarei fapte facute din duh de cearta sau din slava desarta — cele doua mari cauze ale lipsei de unitate din mijlocul poporului Domnului. Nu inseamna ca ar trebui sa raminem indiferenti la relele care se pot ivi in mijlocul poporului Domnului, dar sintem avertizati sa nu le intimpinam intr-un spirit necrestin. Prea adesea, vai! necazurile intr-o adunare devin prilejuri de a apare la lumina invidie nejudicata, rautate sau mindrie, care pot sta ascunse in inima. Aceasta conduce la certuri prin care cautam sa ne opunem si sa ne dezapreciem unii pe altii si la slava desarta ce cauta sa se preamareasca pe sine. Cit de mult avem nevoie sa ne judecam propriile inimi! Caci, asa cum s-a remarcat, „nu este nici unul dintre noi care sa nu-si pastreze o anumita importanta de sine”.

Pentru a scapa de acest pericol, cit de binevenit este indemnul ca „in smerenie, fiecare sa priveasca pe altul mai presus de el insusi!” Putem implini acest indemn numai mutindu-ne privirea de la noi si de la propriile noastre calitati, spre ale altora. Pasajul nu se refera la daruri, ci la calitatile morale care trebuie sa marcheze pe toti sfintii care traiesc intr-o conditie morala corecta. Daca un frate traieste o viata de amestec cu lucruri rele, iar eu traiesc cu dreptate, nu sint indemnati sa-l privesc mai presus de mine insumi. Dar intre sfintii trairind o viata crestina normala, corecta, este usor pentru fiecare dintre noi sa socotim pe altii mai presus de noi insine, DACA SINTEM APROAPE DE DOMNUL; caci in prezenta Lui, oricit de corecta ar fi viata noastra dinafara inaintea altora, descoperim relele ascunse ale carni, vedem cit de multe sint defectele noastre si ce obiecte sarmane sintem noi inaintea Lui si in comparatie cu El. Privind spre fratele nostru, nu-i putem vedea defectele ascunse, ci mai degraba calitatile bune pe care i le-a dat harul lui Hristos. Lucrul acesta ne va pastra cu siguranta in umilinta si ne va permite fiecaruia „sa privim pe altii mai presus de noi insine”; si vom fi scapati de un duh de slava desarta care conduce la cearta si destrama unitatea sfintilor. Este evident, asadar, ca unitatea adevarata in mijlocul poporului Domnului nu este produsa de vreun compromis cu privire la adevar, ci de fiecare dintre cei care se afla intr-o conditie morala corecta inaintea lui Dumnezeu, facuta cunoscuta prin cei smeriti.

(*versetele 5-8*) Pentru a initia aceasta smerenie, apostolul ne indreapta privirea catre Hristos, spunind, „Sa aveti in voi gindul acesta, care era si in Hristos Isus”. El ofera, asadar, o imagine frumoasa a smereniei facuta cunoscuta in Hristos prin faptul ca El a pornit pe calea care duce de la slava Dumnezeului Tata, prin injosirea crucii. Astfel, Hristos ne este infatisat in tot harul smereniei Sale ca fiind Exemplul nostru desavirsit. Daca turma ISI URMEAZA Pastorul, privirile oilor vor fi atintite asupra Lui si numai in masura in care fiecare ne atintim privirile catre El, se va mentine unitatea noastra in turma. Cu cit sintem mai aproape de Hristos, cu atit vom fi atrasi mai aproape unul de altul. In Hristos vedem cum se fac cunoscute trasaturile incintatoare ale Unuia care in mod desavirsit Si-a manifestat smerenia, pastrindu-se in afara oricarui gind de Sine Insusi, luind calea slujitorului si facindu-Se ascultator pina la moarte. Urmarind aceasta cale, apostolul ne arata nu numai fiecare pas de coborire, ci si SPIRITUL in care Hristos a mers pe acest drum — smerenia. Nu este posibil sa umblam toti pasii Lui, caci noi n-am fost niciodata in inaltimile din care a venit El, nici nu ni se cere sa patrundem in adincimile pe care le-a urmat El, dar sintem indemnati sa avem DUHUL Sau cind facem acesti pasi.

Intii, privirea ne este indreptata spre Hristos, aflat in cea mai inalta pozitie, avind „chipul lui Dumnezeu”. Apoi vedem cum IN DUHUL LUI, „S-a dezbracat pe Sine Insusi”. Nu S-a luat in seama pe Sine. Pentru a implini voia Tatalui si pentru a asigura binecuvintarea poporului Sau, El a fost pregatit sa ia locul smereniei. Astfel, cu privire la venirea in lume, putea spune: „Iata-Ma, vin sa fac voia Ta, Dumnezeule” (Evrei 10.7).

In al doilea rind, in acest spirit Domnul a luat chipul unui ROB. Pe cind era pe pamint, putea spune ucenicilor Sai: „Si Eu totusi sint in mijlocul vostru ca cel care serveste” (Luca 22.27). Cineva a spus: „Nu numai ca Hristos ia chipul unui rob, dar niciodata nu va renunta la el... In Ioan 13, cind Domnul binecuvantat mergea la slava, am fi spus ca acesta este sfirsitul slujirii. Nu este asa! El Se scoala din mijlocul lor, unde statea la aceeasi masa. Se scoala si le spala picioarele; tocmai aceasta este ceea ce face El acum... In Luca 12 vedem cum El continua slujba in slava — Se va incinge, ii va face sa stea la masa si va veni si le va sluji... El nu termina slujba niciodata. Egoismului ii place sa fie servit, dar dragostei ii place sa slujeasca; astfel, Hristos niciodata nu inceteaza sa slujeasca; caci El niciodata nu inceteaza sa iubeasca” (J.N. Darby).

In al treilea rind, nu numai ca Domnul a luat „un chip de rob”, dar El a fost facut „ASEMENEA OAMENILOR”. El ar fi putut sa fie rob si daca ar fi luat chipul ingerilor, caci ei sint trimisi sa slujeasca; dar El a fost „facut... mai prejos decit ingerii” (Evrei 2.7) si „la infatisare a fost gasit ca un om”.

In al patrulea rind, daca Domnul a fost facut asemenea oamenilor, El a refuzat sa Se foloseasca de aceasta conditie pentru a se preamari intre oameni. Smerenia Lui L-a condus la UMILIREA de Sine. A fost nascut intr-un staul, leganat intr-o iesle si a trait in aceasta lume in mijlocul celor umili.

In al cincilea rind, chiar daca S-a umilit pentru a merge cu cei umili, El ar fi putut lua pozitia de conducere in lume — pozitie care este a Lui de drept; dar El a actionat dupa principiul smereniei: „S-a facut ASCULTATOR”. Venind in lume, a spus: „Iata-Ma, vin sa fac voia Ta, Dumnezeule”. Trecind prin ea, El a spus: „Totdeauna fac ce-l este placut” (Ioan 8.29). Plecind din lume, a spus:

„Faca-se nu voia Mea, ci a Ta" (Luca 22.42).

In al saselea rind, avind aceasta smerenie, Domnul nu numai ca S-a facut ascultator, dar S-a facut ascultator PINA LA MOARTE.

In al saptela rind, in aceasta smerenie Domnul nu numai ca a intimpinat moartea, dar S-a supus celei mai rusinoase morti de care poate avea parte un om „SI INCA MOARTE DE CRUCE".

Pe masura ce urmarim aceasta cale minunata care duce tot mai jos — de la cea mai inalta slava la o cruce a rusinii — sa nu ne multumim a fi numai admiratori a ceea ce este moral frumos, deoarece lucrul acesta este posibil unui om natural. Avem nevoie de har nu numai pentru a admira, ci pentru a se produce in vietile noastre un efect practic, potrivit cu indemnul apostolului: „Sa aveti in voi gindul acesta, care era si in Hristos Isus". In lumina smereniei vazute in Isus, ne putem intreba in inimile noastre pe drept cu privire la cit de mult am judecat slava desarta ce ne este atit. de naturala; prin smerenie am cautat sa ne uitam pe noi insine, pentru ca sa slujim altora in dragoste si sa manifestam ceva din harul smerit al lui Hristos.

Ne minunam de-a Ta smerenie Si mult dorim sa fim ca Tine; Si toata odihna si placerea ne-o gasim In a invata, Doamne, de la Tine.

(*versetele 9-11*) Daca inimile noastre sint atrase de Hristos, vazind harul smereniei in coborirea Lui de la slava la cruce, vedem de asemenea in El cel mai perfect exemplu al adevarului ca „Cine se smereste va fi inaltat" (Luca 14.11). „S-a smerit," dar Dumnezeu „L-a inaltat foarte sus". Daca in smerenie El a ajuns mai prejos de toti, Dumnezeu l-a dat „Numele care este mai presus de orice nume" si o pozitie de inaltare deasupra tuturor. in Scriptura, cuvintul „nume" semnifica faima unei persoane. Au existat si alte nume cu faima in istoria lumii si intre sfintii lui Dumnezeu, dar faima lui Hristos ca Om le intrece pe toate. Pe Muntele Schimbarii la fata, ucenicii, in ignoranta lor, iau pus pe Moise si pe Ilie pe aceeasi treapta cu Isus. Dar acesti oameni mari ai lui Dumnezeu au palit in viziune, „Isus a ramas singur" si vocea Tatalui a fost auzita, spunind: „Acesta este Fiul Meu preaiubit".

Numele lui Isus exprima faima acestui Om al smereniei. El inseamna Mintuitor si este astfel un nume mai presus de orice alt nume. Putem oare sa nu spunem ca este unicul Nume care, pentru a-l asigura, Domnul a trebuit sa coboare din slava catre o cruce a rusinii? Pe cruce a fost scris: „Acesta este Isus". In dispretul lor, oamenii spuneau: „Sa Se dea jos acum de pe cruce". Daca ar fi facut asa, ar fi pierdut numele de Isus, de Mintuitor. El a fi ramas Creatorul, Dumnezeu puternic, dar niciodata nu ar mai fi fost ISUS, Mintuitorul. Binecuvintat sa fie Numele Lui! Smerenia Lui L-a facut ascultator pina la moartea de cruce si drept urmare orice genunchi se va pleca in numele lui Isus si orice limba va marturisi spre slava lui Dumnezeu Tatal, ca Isus Hristos este Domnul.

(*versetele 12-13*) Privirea noastra fiind indreptata spre Hristos in intreg harul smereniei Sale, sintem indemnati sa respectam rugamintile apostolului de a judeca toate inclinatiile carnilor catre cearta si slava desarta si de a cauta calea in duhul smerit al lui Hristos, Exemplul nostru, pentru ca astfel sa rezistam stradaniei dusmanului de a semana discordia intre sfinti. Cind fusese prezent intre acesti credinciosi, apostolul ii pazise de atacurile dusmanului; dar acum, cu mult mai mult in absenta sa, ei

aveau nevoie sa fie paziti de adversari din afara cercului crestin si de certuri inaintu.

Umblind in spiritul smerit al lui Hristos, ei si-ar fi dus pina la capat mantuirea, in ciuda oricarui efort al dusmanului de a le distruge unitatea si de a le strica marturia pentru Hristos; dar sa-si duca mintuirea pina la capat „cu frica si cutremur”. Realizind carecterul ispititor al lumii dimprejurul nostru, slabiciunea carni din noi si puterea Diavolului imporiva noastra, pe drept ne putem infricosa si cutremura. Dar nu sint legate la fel frica si cutremurul de ceea ce urmeaza? Apostolul adauga imediat: „Caci Dumnezeu este Acela care lucreaza in voi”. In timp ce nu trebuie sa uitam marea putere care ne sta impotriva, avem a ne teme ca nu cumva sa subevaluam si sa desconsideram astfel atotputernica forta ce este pentru noi si lucreaza in noi, „dupa buna Sa placere, si vointa si infaptuirea”. Dumnezeu ne calauzeste nu numai „sa facem”, ci si „sa dorim” a face ceea ce ii este placut. Aceasta este intr-adevar libertate. In afara dorintei de a face, lucrul^ faptuit in sine ar fi o simpla legalitate servila. intr-un mod natural, ne place sa ne realizam propria dorinta pentru propria placere, dar lucrarea lui Dumnezeu in noi ne calauzeste sa fim doritori in a-l face placerea si astfel sa avem smerenia lui Hristos, Exemplul nostru, care putea spune: „Desfatara mea este SA FAC PLACEREA TA, Dumnezeul meu. (Psalmul 40.8).

(versetele 14-16) Cu ochii la Hristos si ramind in El in masura in care pastram smerenia Lui, astfel vom fi nu numai salvati de ispitele lumii si de puterea dusmanului, dar vom deveni si o marturie a lui Hristos inaintea lumii. Aceasta sigur este „dupa placerea” lui Dumnezeu exprimata perfect in Hristos, care a putut spune: „Totdeauna fac ce-l este placut” (Ioan 8.29). Astfel, indemnurile care urmeaza prezinta o imagine frumoasa a lui Hristos.

Se asteapta de la noi sa facem „toate fara murmure si fara indoieli”. Domnul, intr-adevar, a gemut sub apasarile venite din partea oamenilor, dar nici un murmur nu a iesit vreodata de pe buzele Lui. Este adevarat ce s-a spus, „Dumnezeu permite un geamat, dar niciodata un murmur de nemultumire”. Inca odata trebuie sa ne pazim de judecati care ar pune sub semnul intrebarii calea lui Dumnezeu cu privire la noi. Oricit de dureros a fost drumul Domnului, nici o „judecata” privitoare la felul de a lucra al lui Dumnezeu nu s-a iscat in mintea Sa si nu a iesit de pe buzele Sale. Din contra, cind toata slujba Sa de har a esuat in a atinge inimile oamenilor si cind a fost acuzat ca Isi face lucrarea prin puterea Diavolului, El putea spune: „Da, Tata, Te laud pentru ca asa ai gasit Tu cu cale!” Ce bine de noi cind, confruntindu-ne cu vreo insulta sau incercare, ne urmam drumul pe urmele pasilor Lui si, fara a-L judeca, ne supunem fata de ceea ce ingaduie Dumnezeu, in spiritul smereniei Domnului.

Actionind in acest spirit, vom fi curati inaintea lui Dumnezeu si fara pata inaintea oamenilor. Acest lucru exprima din nou ceva din perfectiunea lui Hristos, care a fost „sfint, nevinovat, fara pata, despartit de pacatosi” (Evrei 7.26). Urmind pasilor Lui, vom fi copii fara vina ai lui Dumnezeu. Domnul putea spune: „PENTRU TINE port Eu umilirea” (Psalmul 69.7); dar nici o acuzatie nu a putut fi adusa impotriva Lui pentru vreun lucru rau. Din contra, oamenii aveau sa spuna: „Toate le face bine” (Marcu 7.3). Noi de asemenea sintem privilegiati sa suferim, sa fim batjocoriti pentru Numele Lui, dar sa ne pazim de orice aspect degradant in caile si in cuvintele noastre, care ar da ocazie astfel vreunei insulte. Printr-un mers drept, caruia nu i se poate aduce repros, vom arata ca sintem copii ai lui Dumnezeu in mijlocul unei generatii ale carei cai strimbe si pervertite arata clar ca nu se

afla in relatie cu Dumnezeu.

Moise, pe timpul sau putea spune ca Dumnezeu este „un Dumnezeu al credinciosiei si fara nedreptate, El este drept si curat” (Deuteronom 32.4), dar imediat adauga ca se gaseste in mijlocul unui popor care „s-au stricat inaintea Lui, purtarea lor nu este cea a fiilor Sai. O generatie necinstita si vicleana!” (Deuteronom 32.5). In ciuda luminii crestinismului, lumea nu s-a schimbat. Continua sa ramina o lume in care oamenii „se bucura sa faca raul... care umbra pe carari strimbe si apuca pe drumuri sucite” (Proverbe 2.14,15). intr-o astfel de lume sintem lasati „sa stralucim ca niste lumini,” sa fim gasiti „tinind sus cuvintul vietii” si astfel sa urmam inca odata pasii Domnului, care a fost „Lumina lumii” si care a putut spune: „Cuvintele pe care vi le spun sint duh si viata”. LUMINA arata mai degraba ceea ce este o persoana decit ceea ce spune ea. A tine sus CUVINTUL VIETII vorbeste despre marturia adusa prin propovaduirea adevarului Cuvintului lui Dumnezeu. Daca se asteapta ca cuvintele noastre sa indrume spre calea vietii, atunci vietile noastre trebuie sa reflecte ceva din perfectiunea lui Hristos.

Daca, in urma slujbei apostolului, sfintii si-au insusit smerenia lui Hristos si au devenit astfel o marturie a Lui, apostolul se bucura in adevar ca, „n-a alergat, nici n-a lucrat in zadar”. Cu privire la persoana sa, aici pare sa faca distinctie intre „viata” si „marturie”; oare nu vorbeste „alergarea” despre modul de viata si „lucrarea” despre slujba sa? In aceste sapte indemnuri ale apostolului nu vedem o frumoasa imagine a unei vietii traite in acord perfect cu exemplul aratat in Hristos? — o viata in care nu exista MURMURE cu privire la soarta noastra; nici un murmur cu privire la un lucru sau altul pe care le ingaduie Dumnezeu pe cale; nici o PATA asupra a ceea ce spunem sau facem; nici o RANA adusa altora prin vorbele sau faptele noastre; neavind nimic in vietile noastre care sa ne atraga REPROSURI — situatie nepotrivita pentru un copil al lui Dumnezeu; stralucind ca o LUMINA intr-o lume a mortii. Traind asa, vom fi placerea lui Dumnezeu, slava lui Hristos, ajutorul sfintilor, binecuvintarea lumii si ne vom lua rasplata in ziua lui Isus Hristos. Daca toti sfintii, cu ochii atintiti asupra lui Hristos, ar trai aceasta viata frumoasa, n-ar fi cearta intre crestini. Am fi o turma urmindusi Pastorul.

(*versetele 17-18*) in versetele care au mai ramas din capitol ne sint puse inainte trei exemple din viata de toate zilele a credinciosilor care manifestau in mare masura smerenia lui Hristos, care Se uitau pe Sine pentru a sluji altora si astfel straluceau ca niste lumini in lume, tinind sus Cuvintul vietii.

In primul rind, Duhul lui Dumnezeu doreste ca noi sa vedem chiar in persoana apostolului pe unul care traia dupa exemplul lui Hristos. Credinta sfintilor din Filipi, venind cu ajutoare pentru apostol, facuse un sacrificiu pentru a-l servi. In ciuda acestui serviciu, intemnitarea lui avea sa se sfirseasca prin moartea sa, dar el inca se bucura ca ii fusese ingaduit sa sufere pentru Hristos si, pentru acest motiv, ii indeamna pe acesti sfinti sa se bucure. El arata astfel acea smerenie care, privind pe altii mai presus de sine, se poate uita pe sine si-L poate urma pe Hristos pina la moarte. (*versetele 19-24*). Pavel continua apoi a vorbi despre Timotei, era „insufletit de acelasi senti-ment”, marcat de smerenia care se uita pe sine in preocuparea pentru binele altora. Vai! conditia generala a bisericii primare, inca de pe vremea apostolului cazuse atit de jos, incit departe de a fi caracterizata de aceasta dragoste uitatoare de sine, el spune: „caci toti umbra dupa foloasele lor, si nu dupa ale lui Isus Hristos”. In Timotei, apostolul gasea pe cineva care SE INGRIJEA de altii si slujea impreuna cu

el in a tine sus Cuvintul vietii. Vazind ca Timotei era marcat de smerenia lui Hristos, Pavel il putea folosi in purtarea de grija fata de sfinti si spera sa-l trimita la adunarea din Filipi indata ce-ar fi stiut cum se va sfirsi incercarea lui.

(*versetele 25-30*) In final, in Epafrodit avem un exemplu izbitor de smerenie care se uita pe sine, cautind binele altora. El era nu numai un FRATE in Hristos, ci si un insotitor in lucrarea Domnului, UN INSOTITOR DE LUPTA pentru adevar, un trimis al sfintilor si un SLUJITOR in rezolvarea nevoilor apostolului. In dragostea lui lipsita de egoism, dorea fierbinte sa-i vada pe sfinti si era foarte mihnit ca nu cumva sa fie peste masura de ingrijorati cu privire la el, pentru faptul ca era bolnav. El fusese intr-adevar foarte aproape de moarte, dar prin indurarea lui Dumnezeu fusese scapat. Acum, Pavel negindindu-se la sine si ca ar putea pierde un insotitor apreciat, trimite pe acest iubit slujitor filipenilor, spre bucuria lor. Pe un astfel de om, ei il pot primi in Domnul cu toata bucuria si il pot pretui. Apostolul adauga un cuvint care arata atit de binecuvintat natura pretuirii ce are o astfel de valoare inaintea lui Dumnezeu. Epafrodit era marcat de credinciosie in lucrarea lui Hristos si in smerenie era pregatit sa intimpine moartea, slujind altora dupa modelul lui Hristos.

Vazind cum in acele zile de inceput toti umblau dupa foloasele lor, iar sfintii nu mai impartaseau simtirile apostolului, nu ne mai surprinde ca in zilele din urma poporul lui Dumnezeu este divizat si imprastiat. Asa dupa cum spunea Samuel Rutherford in vremea lui, „indoielnic este ca vom pastra o inima intreaga pina cind vom ajunge sa ne bucuram de cer”. Cu toate acestea, incurajati de acele exemple luminoase ale sfintilor marcati de smerenie, ce bine este pentru noi sa privim departe de toata ruina dimprejurul nostru, la Hristos, Exemplul nostru si sa cautam a merge in Duhul Lui, pentru ca astfel sa devenim intr-o mica masura o marturie pentru Hristos si sa trecem prin aceasta lume potrivit ca buna placere a lui Dumnezeu.

O, linistit si fara pata, Unul! In supunere inimile noastre se invata Sa-Ti poarte jugul si sa-nvete de la Tine Cum sa avem odihna.

Capitolul al doilea prezinta frumusetea vietii crestine, INDURAREA ce o caracterizeaza, care se uita pe sine in considerarea altora si care se poarta conform smereniei facuta cunoscuta in Hristos, Exemplul nostru. In acest al treilea capitol, vedem ENERGIA vietii crestine ce intimpina pericolele de care sintem asediati, uita lucrurile care sint in urma si se grabeste spre Hristos, Subiectul nostru, in slava.

Avem nevoie atit de har, cit si de energie, caci, asa cum s-a scos in relief, „uneori vedem saracie de energie acolo unde este frumusetate de caracter; sau multa energie acolo unde este lipsa de blindete si de consideratie pentru altii”. Pe parcursul acestui capitol sintem avertizati impotriva anumitor pericole prin care dusmanul incearca sa impiedice pe credinciosi sa straluceasca precum lumini in lume, tinind sus Cuvintul vietii si astfel sa strice marturia noastra pentru Hristos, in timp ce trecem printr-o lume aflata in intuneric moral si in lumina mortii.

In versetele 2 si 3 m se atrage atentia asupra lucrarilor rele ale celor ce corupeau crestinismul prin invatatura iudaizanta. In versetele 17 si 21 sintem avertizati impotriva vrasmasilor crucii lui Hristos dinauntrul profesiei crestine. Ca sa putem avea energia necesara pentru a invinge aceste pericole,

apostolul Il prezinta pe Hristos in slava ca o resursa nesecata a noastra.

(versetul 1). inainte de a vorbi despre pericolele speciale la care sintem expusi, Pavel il pune pe Domnul inaintea noastra, ca pe Unul in care ne putem bucura. Apostolul fusese in inchisoare patru ani si urma sa fie incercat cu viata lui. Dar oricare ar fi fost imprejurarile, oricit de mare caderea in mijlocul poporului lui Dumnezeu, oricite pericole de care ne avertizeaza, indemnul sau final este: „bucurati-va in Domnul!” Domnul este in slava, marturie vesnica a satisfactiei infinite a lui Dumnezeu in lucrarea Lui la cruce si Unul in care se face cunoscuta intreaga binecuvintare pe care El a asigurat-o pentru credinciosi. Daca El este in slava, vom fi si noi in slava, in ciuda a tot ceea ce am avea de trecut pe acest drum, fie prin incercari, fie confruntati cu falimentul sfintilor sau cu puterea dusmanului. De aceea, sa ne bucuram in Domnul.

(*versetele 2-3*) Avind privirea indreptata spre Hristos Isus ca Domn inaintea caruia orice genunchi este gata sa se plece, apostolul ne pune in garda fata de unele pericole speciale cu care sintem confruntati. Avem sa ne ferim „de ciini, de lucratori rai, de falsa taiere imprejur”. Aceste trei rele par ca se refera la invatatori iudaizanti dinauntru cerului crestin, care cautau sa amestece legea cu harul. Aceasta insemna darea la o parte a Evangheliei harului si intemeierea din nou pe firea pe care Evanghelia o pune deoparte. Dindu-si seama ca acest rau ataca fundamentul intregii noastre binecuvintari, Pavel este necrutator in condamnare. Ciine este cel ce se intoarce la ce a varsat si nu are rusine.

Mai mult, acesti invatatori iudaizanti acopereau lucrari rele cu o manta religioasa. Tocmai fata de acest lucru, Domnul ii facea atenti pe ucenici, cind spunea: „nu luati parte la lucrarile lor”. Poate ca acestia afirmau ca sint cei taiati imprejur, care nu se mai incred in ei, dar in realitate, cautind sa amestece legea cu harul, ei incurajau firea religioasa mai degraba decit s-o reteze. Apostolul expune aceasta in termeni dispretuitori.

In contrast cu sistemul acestor invatatori iudaizanti, Pavel expune caracterile remarcabile ale crestinismului. In cretinism, cei care nu au incredere in ei insisi — si realizeaza astfel taierea imprejur spirituala adevarata — „se inchina prin Duhul lui Dumnezeu” si nu intr-un cerc de ceremonii religioase. Ei se lauda in Hristos Isus si nu cu oameni si cu lucrarile lor. Ei nu au incredere in carne, ci isi pun increderea in Domnul. Exista, intr-adevar, poftele firii pacatoase pe care trebuie sa le judecam, dar aici apostolul ne avertizeaza impotriva RELIGIEI FIRII pacatoase. Acesta este un pericol cu mult mai subtil pentru crestini, caci firea pacatoasa religioasa are o aparenta justa, in timp ce poftile firii pacatoase sint vizibil rele chiar omului natural. Cineva a spus: „Carnea are atit o religie cit si pofta, insa carnea trebuie sa aiba o religie care sa n-o omoare”.

Cuvintele apostolului au cu siguranta un avertisment special pentru noi in acele zile din urma, cind invatatura iudaizanta, care a fost un asa pericol pentru biserica primara, s-a dezvoltat in crestinatate, devenind un amestec corupt de iudaism si cretinism. Rezultatul este ca a aparut o vasta profesie in care formele si ceremoniile au luat locul inchinarii prin Duhul, in care lucrarea oamenilor inspirata de lege a lasat la o parte lucrarea lui Hristos inspirata prin Evanghelia; si ea apeleaza la omul firii pacatoase, in timp ce nu ridica nici o intrebare cu privire la nasterea din nou sau la credinta personala in Hristos. Fiind formata ea insasi dupa modelul iudaic, crestinatatea a devenit o tabara a

imitatiei iudaice, avind doar „o forma de evlavie, dar tagaduindu-i puterea”. De aceasta coruptie ne indeamna apostolul in celelalte epistole „sa ne departam” „sa iesim deci afara din tabara, la Hristos, purtind batjocorirea Lui” (2 Timotei 3.5; Evrei 13.13).

(versetele 4-6) Pavel porneste sa demaste caracterul lipsit de valoare al firii religioase, evocandu-si propria viata inainte de intoarcerea la Dumnezeu. Daca ar fi existat vreo virtute in firea religioasa, el ar fi avut mai mult temei pentru a se increde in ea decit altii, caci el era in mod sincer un om religios prin firea lui. In cazul sau, poruncile si ritualul legii fusesera implinite — fusese taiat imprejur a opta zi. Era evreu prin descendenta cea mai pura. In ceea ce priveste viata religioasa, apartinea partidei celei mai inguste — fariseu. Nimeni nu pune la indoiala sinceritatea si rivna lui, caci, cautind sa-si pastreze religia, el prigonise Biserica. Cu privire la dreptatea prin implinirea in afara a Legii, era fara vina.

(*versetul 7*) Pentru el, ca om natural, toate aceste lucruri erau un cistig ce i-ar fi dat o pozitie inalta intre oameni, dar din momentul in care a fost adus in situatia de a-L vedea pe Hristos in glorie, a descoperit ca, in ciuda tuturor avantajelor sale religioase, era cel dintii dintre pacatosi si lipsit de slava lui Dumnezeu. Mai mult, el a vazut ca toate binecuvintarile depindeau de Hristos si de lucrarea Lui, cu rezultatul ca de acum inainte lucrurile care erau un cistig pentru el ca om natural, le-a socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. A se increde mai departe in faptul ca era evreu din evrei si atingind dreptatea pe care o da legea fara pata, ar fi insemnat sa dea deoparte lucrarea lui Hristos prin propria sa lucrare si sa se bucure mai mult de ceea ce era prin el insusi, decit in Hristos.

(*versetele 8-9*) Mai mult decit atat, el si-a socotit aceste lucruri ale firii religioase drept o pierdere, nu numai la momentul intoarcerii la Dumnezeu, ci a continuat sa le socoteasca asa de-a lungul intregii sale vieti; caci, in timp ce se putea uita inapoi, spunind „LE-AM SOCOTIT”, el putea de asemenea spune in prezent, „PRIVESC toate aceste lucruri ca o pierdere”. In plus, nu numai lucrurile despre care vorbise le socotea ca o pierdere, ci „TOATE LUCRURILE” cu care carnea se poate lauda si care i-ar fi dat un loc in aceasta lume. Pavel era un om dintr-o familie stimata, cu o buna situatie sociala, de origine din Tarsus — un oras nicidecum neinsemnat. Era bine educat, caci invatase la picioarele lui Gamaliei. Era bine cunoscut conducatorilor iudei si, sub autoritatea lor, el actionase intr-o maniera oficiala; dar cunoasterea lui Isus Hristos despre care el putea spune „Domnul meu” a aruncat in umbra toate aceste lucruri. Astfel este pretul nespus de mare al lui Hristos, incit, comparate cu El, toate lucrurile cu care carnea se poate lauda erau socotite de apostol ca fiind doar „gunoi”. Ajungind la aceasta evaluare a lucrurilor, nu-i era dificil a le lasa sa se duca; caci cine ar face obiectie cind este vorba de a parasi o gramada de gunoi?

In acest pasaj de cugetare profunda, apostolul ne pune in fata propria sa experienta. Am face insa bine daca ne-am cerceta propriile inimi spre a vedea cit de departe am inaintat pe urmele apostolului, socotind doar ca pe un gunoi bun de aruncat orice avantaje lumesti care ne-ar oferi un loc intre oameni, fata de pretul nespus de mare al cunoasterii lui Isus Hristos, Domnul nostru. In mod natural, noi ne falim cu orice ne-ar distinge de semenii nostri si ne-ar aduce onoare, fie ca este vorba despre nastere, pozitie sociala, avere sau intelect. Cineva a spus: „Ori cu ce te-ai impodobi — poate fi si cu o cunoastere a Scripturii — este slava carnii. Oricit de mic, un lucru este indeajuns sa ne faca multumiti de noi insine: ceea ce nu vedem la altul este indeajuns pentru a ne inalta propria

importanta" (J.N. Darby).

Descoperind in pretul nespus de mare al cunoasterii lui Hristos desertaciunea firii religioase si lucrurile care reprezinta un cistig pentru noi ca oameni naturali si avindu-L pe Hristos in slava ca singur Tel, apostolul poate exprima liber dorintele inimii sale, toate legate de Hristos, dupa cum spune:

„Ca sa cistig pe Hristos" (versetul 8), „Sa fiu gasit in El" (versetul 9), „Si sa-L cunosc pe El" (versetul 10), „cautind sa-1 apuc, intrucit si eu am fost apucat de Hristos Isus" (versetul 12).

Cind apostolul spune, „CA SA CISTIG PE HRISTOS", el priveste capatul calatoriei. El alearga pe un drum a carui tinta este de a fi cu Hristos si al carui tel este sa fim ca Hristos in slava, ca Acel Unul spre care ne aruncam inainte.

In acea zi mareata, apostolul poate spune ca „VA FI GASIT IN EL". Atunci se va vedea cum orice binecuvantare asigurata pentru credincios prin lucrarea Lui la cruce, este aratata „in El" in slava. Aceasta va insemna ca indreptatirea noastra aratata in El, nu va fi indreptatirea ce ar rezulta din propriile noastre lucrari, ci darul obtinut ca rezultat a ceea ce Dumnezeu a facut prin Hristos. Hristos a fost dat de Dumnezeu pentru faradelegile noastre si a fost inviat pentru indreptatirea noastra. Credinciosul intra in aceasta binecuvantare prin credinta.

(*versetele 10-11*) In timp ce se arunca inainte spre Hristos, dorinta apostolului este exprimata de cuvintele „CA SA-L CUNOSC PE EL". Vrem sa-L cunoastem in tot farmecul Lui, asa cum Se arata, in harul Sau, smerit si in ascultarea pina la moarte; vrem sa-L cunoastem in marea putere care lucreaza pentru noi, asa cum se arata in invierea Sa; vrem sa-L cunoastem in glorie ca pe Acel Unul catre care inaintam pentru a fi asemenea cu El cu Care vom fi totdeauna. A-L cunoaste pe El in tot harul smereniei Sale, ca pe Exemplul nostru, ne va invata cum sa traим pentru El. A-L cunoaste pe El in puterea invierii Lui ne va permite sa facem fata mortii, daca, asemenea lui Pavel, sintem chemati sa suferim moartea pentru Numele Lui; si sa-L cunoastem in slava care ne va pastra in alergare, in ciuda tuturor impotrivirilor. Marea dorinta a apostolului era sa ajunga la Hristos in slava si, avind in vedere acest sfirsit, era pregatit sa se asemene mortii lui Hristos, sa moara fata de tot ceea ce a murit Hristos — chiar daca aceasta insemna pentru el o moarte de martir — pentru a ajunge la conditia binecuvintata a „invierii DINTRE CEI MORTI".

(*versetul 12*) Pavel se afla inca in trup, astfel incit nu pretindea si nu putea pretinde ca obtinuse deja premiul de a fi cu Hristos si ca Hristos in slava. Cu toate acestea, el avea in vedere sfirsitul si, in drumul sau, cauta sa implineasca aceasta apucare a sfirsitului glorios pentru care fusese destinat prin harul lui Hristos.

(*versetele 13-14*) Daca nu cistigase inca premiul, nici nu pretindea ca a apucat fericirea premiului in toata plinatatea ei. Dar putea spune: „... una fac: uitind ce este in urma mea si aruncandu-ma spre ce este inainte, alerg spre tinta, pentru premiul chemarii ceresti a lui Dumnezeu, in Hristos Isus". Ce bun lucru si pentru noi, daca am putea avea o asemenea viziune a lui Hristos in slava si a realitatii a ceea „ce este inainte", prin care sa fim calauziti a uita lucrurile care sint in urma. Pavel nu numai ca le socotise ca o pierdere, dar le si uitase. Nu ne putem lauda cu ceva ce am uitat. Asa precum este cu

orice alta binecuvintare spiritala, chemarea noastra cereasca este facuta in Hristos.

(*versetele 15-17*) Expunind calea pe care o urma in aceasta lume, duhul in care el pasea pe ea si sfirsitul glorios la care ducea aceasta, apostolul indeamna acum ca toti citi se bucura deplin — sau sint „desavarsiti” — in aceasta experienta crestina, sa fie insufletiti de acelasi gind. Poate ca sint unii care au intrat numai putin in aceasta experienta crestina matura, dar chiar si asa, Dumnezeu ne poate calauzi inainte si ne poate descoperi fericirea spiritului care uita lucrurile ramase in urma si se arunca spre Hristos in slava. Daca exista oricum diferente in crestere spiritala, nu exista nici un motiv ca sa nu mergem in acelasi fel pe cale. Unul poate vedea mai departe decit altul de-a lungul drumului, dar aceasta nu-l va impiedica sa urmeze acelasi drum si sa priveasca in aceeasi directie.

Sintem indemnati apoi sa fim urmasi ai apostolului pe calea urmata de el si nu numai urmasi, ci sa mergem ca el, avind un gind si-un tel. Cu smerenia care se uita pe sine si cu ochii spre Hristos in slava vom fi atrasi impreuna de acelasi tel.

Avem sa-i remarcam pe cei care MERG astfel. Nu conteaza numai marturia pe care am avea-o, cuvintele sincere pe care le-am rosti, ci si MERSUL care vorbeste despre viata pe care o traim si care are atita valoare in ochii lui Dumnezeu. Pavel putea spune: „Pentru mine, a TRAI este Hristos”.

(*versetele 18-19*) Sintem apoi avertizati cum chiar in acele zile de inceput erau multi invatatori in mijlocul poporului lui Dumnezeu al caror MERS era in asa fel incit dovedea ca sint vrasmasi ai crucii lui Hristos si al caror sfirsit avea sa fie pierzarea. Fiind departe de a avea smerenia care uita lucrurile ramase in urma si se arunca spre Hristos in slava, erau in intregime ocupati cu lucruri pamintesti. Daca apostolul gaseste potrivit sa ne avertizeze asupra unor astfel de lucruri, este de plins. El ne-a prevenit deja cu privire la invatatorii iudaizanti care se sprijineau pe firea religioasa. Acum ne avertizeaza impotriva celor care cautau sa abata crestinismul spre un simplu sistem educational, in efortul de a face o lume mai buna si mai stralucita. Acestia aveau in vedere lucrurile pamintesti. Ni se atrage astfel atentia asupra a doua rele agresive si dezmatate in aceste zile din urma, unul care foloseste crestinismul pentru a se sprijini pe firea religioasa, celalalt care il foloseste pentru a o hrani. Amindoua il pun deoparte pe Hristos, lucrarea Lui si caracterul ceresc al crestinismului.

(*versetele 20-21*) In contrast cu acestea, apostolul poate spune despre credinciosi ca legaturile noastre sint in ceruri, „de tinde si asteptam ca Mintuitor pe Domnul Isus Hristos”. La venirea Lui, aceste trupuri ale starii noastre smerite vor fi schimbate si facute „asemenea trupului Sau de slava”. Aceasta schimbare va fi efectuata prin puterea pe care o are Hristos „de a-Si supune TOATE”. Orice putere care este impotriva noastra — fie ca este carnea dinauntru nostru, Diavolul dinafara noastra, lumea din jur sau chiar moartea insasi — El este in stare sa o supuna. Astfel, inceputul calatoriei este acela ca am fost adusi sa intelegem ceva din pretul nespus de mare al cunoasterii lui Hristos Isus, Domnul nostru, iar finalul va fi ca in ciuda oricarei puteri potrivnice vom fi cu El sus si ca El, purtind un trup de slava.

Cu aceasta nadejde glorioasa inainte, ne putem pune intrebarea pe care a pus-o altcineva: „Este HRISTOS telul sufletelor noastre intr-un mod atit de singular incit sa fie puterea care disloca de tot ceea ce ne-am legat in TRECUT; tot ceea ce ne-ar ademni si ne-ar face sa intoarcem spatele crucii

in PREZENT; si toate planurile, asteptarile si temerile sau anticipatiile VIITORULUI?"

In capitolul doi, apostolul L-a prezentat pe Hristos coborind din slava la cruce, detaliind smerenia care ar trebui sa-i marcheze pe credinciosi si care ne permite sa fim adevarati martori ai lui Hristos in lumea prin care trecem. In capitolul trei ne-a indreptat privirea spre Hristos inaltat in slava ca Domn, Telul nostru in care vedem sfirsitul glorios spre care calatorim. In acest capitol de incheiere, el ne da indemnuri cu privire la practica ce ar trebui sa existe in viata de fiecare zi a celor ce-L au pe Hristos inaintea lor ca exemplu desavirsit si unic Tel, si-L prezinta pe Hristos ca pe Acel Unul care ne poate intari in orice lucru.

(versetul 1). In primul rind, sintem indemnati: „RAMINETI ASTFEL TARI IN DOMNUL!" Relele carora avem a le face fata, fie din partea carnii dinauntru nostru, a Diavolului dinafara sau din partea lumii din jur sint prea tari pentru noi, dar Domnul este in stare „sa-Si supuna toate". Nu ni se cere si nu se asteapta de la noi sa reusim cu propria putere sau intelepciune, ci sa raminem „tari in Domnul" — in puterea tariei Lui.

(versetele 2-3) In al doilea rind, sintem indemnati „sa fim CU UN GIND IN DOMNUL". Exista o deosebire de gindire intre doua femei credincioase devotate din Filipi, iar apostolul prevedea ca o imprejurare pe care sfintii o puteau considera de mica importanta, putea duce la o mare intristare si slabiciune in adunare. „Iata, un foc mic, ce padure mare aprinde!" (Iacov 3.5). Apostolul, care stie sa aleaga lucrurile pretioase de cele de rind, nu trece cu vederea devotamentul acestor surori care au fost alaturi de el in confruntarea pentru Evanghelie, in fata impotrivirii, insultelor si persecutiilor. In mod sigur, chiar devotamentul lor adauga mihnirii sale ca acolo exista o deosebire intre ele in interesele Domnului. De aceea, el nu numai ca le roaga staruitor sa fie cu un gind, dar il implora pe Epafrodit sa le ajute in acest sens. Cautind sa le ajute, ii aduce aminte ca numele lor „sint scrise in cartea vietii". Printre oamenii din poporul lui Dumnezeu „nu sint multi intelepti in felul lumii, nici multi puternici, nici multi de neam ales" care sint chemati, dar ne putem gindi oare cu usuratate la vreunul din cei „ale caror nume sint scrise in cartea vietii"?

(versetul 4) In al treilea rind, sintem indemnati: „BUCURATI-VA TOTDEAUNA IN DOMNUL". Apostolul ne-a indemnata deja sa ne bucuram in Domnul, dar acum el poate din nou sa spuna nu numai „Bucurati-va", ci „Bucurati-va TOTDEAUNA". Oricit de dureroase ar fi imprejurarile noastre, oricit de mare impotrivirea dusmanului si oricit near rupe inima falimentul in mijlocul poporului lui Dumnezeu, ne putem bucura totdeauna in Domnul. Despre El putem spune, „Tu ramii" si „Tu esti Acelasi".

(versetul 5) In al patrulea rind, referitor la lumea prin care trecem, cu toata violenta si coruptia ei, indemnul este: „BLINDETEA VOASTRA SA FIE CUNOSCUTA DE TOTI OAMENII". In ziua venirii Lui, Domnul Se va ocupa de tot raul si va aduce toata binecuvintarea, iar venirea Lui este aproape. Astfel, nu este pentru credinciosi ca ei sa se amestece in treburile conducatorilor acestei lumi. Privilegiul si responsabilitatea noastra sint de a-L reprezenta pe Hristos si astfel sa aratam blindetea care-L marca pe Domnul. Psalmistul putea spune: „indurarea Ta m-a facut mare" (Psalmul 18.35). Ne injosim in ochii lumii daca facem caz de noi insine si ne opunem conducatorilor ei. Daca manifestam bunatatea lui Hristos, lumea insasi cu greu va putea sa ne condamne, caci, dupa cum se

spune, bunatatea este irezistibila.

(*versetele 6-7*) In al cincilea rind, cu privire la incercari, necesitatile zilnice si nevoile trupului legate de viata prezenta, avem sa gasim usurare de toata nelinistea, facindu-le cunoscute pe toate lui Dumnezeu. Daca blindetea noastra are sa fie cunoscuta de toti oamenii, nevoile noastre trebuiesc facute cunoscute lui Dumnezeu. Rezultatul va fi ca, probabil, nu ne vor fi satisfacute toate cererile, caci aceasta poate sa nu fie spre binele nostru si spre slava lui Dumnezeu, ci ca inima ne va fi usurata de povara ei de neliniste si pastrata in pace — „pacea lui Dumnezeu, care intrece orice pricepere”. A nu ne ingrijora de nimic nu inseamna a fi nepasatori fata de vreun lucru, ci ca in loc de a fi continuu iritati de grijile zilei si de frica de mine, noi ne varsam grijile inaintea lui Dumnezeu si El toarna balsamul pacii in sufletele noastre. Caci „prin Hristos Isus” ne putem apropia de Dumnezeu si, prin El, Dumnezeu ne poate acorda binecuvintarea Sa.

(*versetul 8*) In al saselea rind, usurati de ingrijorarile noastre, mintea nu numai ca va fi pastrata in pace, dar va fi eliberata pentru a se preocupa cu toate acele lucruri care-L incanta pe Dumnezeu. Lumea prin care trecem este marcata de violenta si de coruptie, iar noi sintem chemati sa respingem raul; dar avem sa ne pazim ca nu cumva MINTEA sa ni se intineze, staruind asupra raului care se afla in lume. Ce bine pentru noi sa nutrim ura si groaza fata de pacat si iubire fata de bine si alegerea lui. Daca gindurile noastre ar fi controlate de Duhul lui Dumnezeu, nu ar fi ele ocupate si incantare cu toate acele lucruri binecuvintate vazute in perfectiunea lui Hristos? N-a fost El adevarat, ales, drept, pur, vrednic de iubit, vrednic de primit, virtuos si Acel Unul in care exista tot ceea ce initiaza lauda? Oare nu putem afirma ca a fi ocupat cu aceste lucruri inseamna ca mintea noastra se bucura in Hristos?

(*versetul 9*) In al saptelea rind, dupa ce ne-a indemnat cu privire la ce lucruri sa CUGETAM, Pavel continua sa ne indemne ce sa FACEM. In viata practica avem sa „facem” intocmai ca apostolul. Deja el ne-a spus: „dar UNA FAC: uitind ce este in urma mea si aruncandu-ma spre ce este inainte, alerg spre tinta, pentru premiul chemarii ceresti a Ivii Dumnezeu, in Hristos Isus”. Mergind in felul acesta, nu numai ca ne vom bucura de pacea lui Dumnezeu in inimile noastre in calatoria printr-o lume de zbulcium, dar il vom si avea cu noi pe Dumnezeul pacii — pacea lui Dumnezeu pastrindune .sufletele senine si prezenta lui Dumnezeu purtindu-ne in slabiciune.

Oricum ne-ar incerca imprejurarile prin care am avea sa trecem, oricit de teribil raul in lume, coruptia in crestinatate, falimentul in mijlocul poporului lui Dumnezeu, oricit de mare impotrivirea dusmanului si cu oricite insulte si reprosurile am fi confruntati, ce binecuvintate ar fi vietile noastre daca ar fi traite potrivit acestor indemnuri: a ramine tari in Domnul; a fi cu un gind in Domnul; a ne bucura totdeauna in Domnul; a manifesta blindetea Domnului fata de toti oamenii; a arunca toate ingrijorarile noastre asupra lui Dumnezeu prin rugaciune; a avea gindurile ocupate cu ceea ce este bine, dupa cum ne este aratat in Hristos; a fi stapiniti in tot ceea ce facem de Hristos, Telul nostru unic.

(*versetele 10-13*) Pn versetele de incheiere ale epistolei, vedem in Pavel un om superior tuturor imprejurarilor. El isi aruncase toate ingrijorarile asupra lui Dumnezeu si acum se putea bucura ca Domnul daduse acestor sfinti dragostea si prilejul de a se ingriji de el in suferinta lui. Cu toate acestea, putem vedea in apostol un sfint ridicat deasupra imprejurarilor, caci stia sa traiasca smerit si

stia sa traiasca si in belsug si in lipsa. Aceasta cunostinta el o castigase prin experienta si calauzire divina, caci poate spune „am invatat” si „m-am deprins”. Daca Dumnezeu ingaduie sa trecem prin imprejurari de incercare, este pentru a ne instrui. Cineva a spus: „Daca sint satul, El ma fereste de a ramine nepasator, indiferent si automultumit; daca sint flamind, ma fereste de a fi abatut si nemultumit” (J.N. Darby). Astfel, Pavel poate spune: „Pot totul”, dar adauga ca aceasta putere este „in Hristos”. El nu spune „Eu am putere”, ci „in HRISTOS, care ma intareste”.

(*versetele 14-18*) Prin aceasta dependenta de Hristos in a face fata tuturor nevoilor sale, el era inaltat deasupra influentei oamenilor pentru a le obtine favoarea sau ajutorul. Totusi, sfintii din Filipi au „facut bine” ca au luat parte la stramtorarea apostolului. Dragostea care determina acest dar se inalta ca roada spre Dumnezeu si prinos din partea lor, caci era o jertfa „bine primita si placuta lui Dumnezeu”.

(*versetele 19-20*) Din propria experienta privitoare la bunatatea lui Dumnezeu, el poate spune cu toata increderea: „Si Dumnezeul meu sa ingrijeasca din plin de toate nevoile voastre, potrivit bogatiilor Sale, in slava, in Hristos Isus”. Putem gasi usurare de toata nelinistea noastra, facind cunoscut lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, toate nevoile noastre; si Dumnezeu va ingriji de toate trebuintele noastre prin Isus Hristos. Putem foarte bine spune impreuna cu apostolul: „A Dumnezeului nostru si Tatal sa fie slava in vecii vecilor! Amin”.

(*versetele 21-23*) Salutul de incheiere ofera o frumoasa imagine a partasiei crestine in biserica primara si consideratia in care acesti sfinti erau pastrati de apostol, caci el spune nu numai ca trimite sanatate „fiecarui sfint in Hristos Isus”, ci ca „toti sfintii va saluta”. El incheie, spunind: „Harul Domnului Isus Hristos sa fie cu duhul vostru”. Avem nevoie de indurarea lui Dumnezeu pentru implinirea nevoilor trupului si de harul Domnului nostru Isus Hristos pentru implinirea nevoilor duhului nostru.

Ce binecuvantat se arata felul in care este pus Hristos inaintea noastra de la inceputul pina la sfirsitul acestei frumoase epistole! in primul capitol este Hristos Viata noastra, calauzindu-l pe credincios in a vedea orice lucru in legatura cu El (1.21). In capitolul al doilea este Hristos Exemplul nostru de smerenie, pentru a ne uni pe toti intr-un gind (2.5). In capitolul al treilea este Hristos Telul nostru in slava, care ne permite sa invingem orice impotrivire (3.14). in ultimul capitol, este Hristos Puterea noastra, care acopera toate nevoile noastre (4.13).

Mai mult, in cursul epistolei aflam experienta de care ne bucuram, daca in puterea Duhului calatorim prin aceasta lume cu Hristos inaintea noastra. Impreuna cu apostolul, sa experimentam BUCURIA in Domnul (1.4; 3.1.3; 4.4,10); INCREDEREA in Domnul (1.6); PACEA care intrece orice pricepere (4.7); DRAGOSTEA unuia fata de altul (1.8; 2.1; 4.1); NADEJDEA care asteapta venirea Domnului Isus (3.20) si CREDINTA care conteaza pe ajutorul Domnului (4.13,19).

Isus! Tu esti de ajuns Ca sa umpli inima si mintea; Viata Ta de pace — sufletul sa-l linisteasca; Dragostea Ta — teama sa o risipeasca.